

Četnici sa stanice

28/02/2010 10:20 by Administrator

U našoj zemlji, veština populacije živi u ruralnim sredinama pa se i oni često sreću na stanicama, jerbo i ti ljudi i moraju nekada do naših kvazi "metropola, gdje, lafo, živi urbano stanovništvo. Ima simpatičnih seljana, alâ™ bome i krajnje odurnih. S obzirom da je nacionalistička misao uvijek jači korijen

puštala u ruralnom ambijentu, dolazi se do zaključka da je ruralni stanovnik intimniji sa određenim simbolima, folom, golom. Koliko god ga penalio, ruralni mučenik ostaje vjeran doktrini svog besmisla, bez obzira donosilo mu to prosperi.....

Prije nego počnem obrađivati etnike i ostale zlotvore koje srećemo po regionalnim autobuskim stanicama, zahvalio bih svima koji su pročitali i komentarisali tekst "ŽBože, jesi li za SONY?" . Drago mi je da nisam usamljen u poimanju neukusa.

Jednako zahvaljujem i onima koji nisu dijelili moje mišljenje i koji su svojim zanimljivim opservacijama doprinijeli razvoju moje samoprovane ESTRADNE POJAVE. Čak ni sam za sebe ne bih uspio smisliti da sam militantni "ateistički" pseudointelektualni zlobnik. Hvala na ovakvoj kreaciji. Nadam se da će i ova tema da skrene pažnju na sav besmisao koji nas perfidno tare i naravno, na stari dobri NEUKUS

Ne znam za vas, alâ™ ja s vremena na vrijeme otputujem negdje. Tako'e, s vremena na vrijeme, dolaze mi razni gosti. Kolege i kolegice "umjetnici, ljubavnice, prijateljice, prijatelji.

Putovanja su divna. Autobusi "kako koji. Stanice su uglavnom grozne. Posebno po BiH. WC "i su horor. Uglavnom su uavci, nigdje toalet papira, a tolike jume smo posjekli.

Kao što je i logično, veština dolazaka i odlazaka se odvija na autobuskoj stanici. Autobuska stanica (naravno, ako putujete autobusom) prvo je mjesto gdje se susrećete sa novim gradom. Tu prvi put ujuete drugi akcenat, druge riječi ili, ako ste se kojim slučajem domogli kakve vize, drugi jezik.

U našoj zemlji, veština populacije živi u ruralnim sredinama pa se i oni često sreću na stanicama, jerbo i ti ljudi moraju nekada do naših kvazi "metropola, gdje, lafo, živi urbano stanovništvo. Ima simpatičnih seljana, alâ™ bome i krajnje odurnih.

S obzirom da je nacionalistička misao uvijek jači korijen puštala u ruralnom ambijentu, dolazi se do zaključka da je ruralni stanovnik intimniji sa određenim simbolima, folom, golom. Koliko god ga penalio, ruralni mučenik ostaje vjeran doktrini svog besmisla, bez obzira donosilo mu to prosperitet ili mu ne donosilo ama baš ništa, osim vatre u grudima, koja jače tinja kada se te iste grudi okite nećim, npr. NEUKUSOM.

Znam da će se opet neko našti uvrijeti en ovim tekstom, alâ™ morao sam. Bilo je jače od mene. Ovaj put nije frustracija. Ovaj put je isti BESMISAO, pročet abnormalnom dozom NEUKUSA.

Na autobuskoj stanici u Banjaluci postoji jedan štand. Kakav štand "strašan štand. Na tom štandu se prodaju razne stvari. Kakve stvari "strašne stvari. Taj famozni štand je tu 10 godina, skoro svaki dan.

Pitao sam par prijatelja jesu li ga ikada primijetili i dosta ih je reklo da nije, poneko jeste, ali eto ja, nesretni pseudo-intelektualni zlobnik, uvijek vidim neki besmisao (poput tog štanda ili LCD ekrana) koji me proće i

inspirirajte.

To je etnički štand. Bar ga ja od milja volim tako nazvati. Zovem ga etnikim jer se tamo mogu kupiti stvari koje imaju etničke simbole. Majice, kape, šubare, zastave, amblemi, privjesci za ključeve. Pored toga u ponudi su CD-ovi i DVD-jevi tipa Baja Mali Knindža, Tromeča, Ravnogorska štitanka i sl. Piratski, naravno. Tako se mogu naći amblemi Crvene Zvezde i Partizana. Ima tamo i kalendara sa svecima, brojanica, malih ikona, velikih ikona. Pored svega toga može da se kupi poneki opanak, drvena šutura ili pak staklena flaša sa imenima svetaca od drveta, koja se nalaze unutar flaše. Tu je i neizbježni trio Diš, Džiš, Viš.

Prodavač je ljubazni veseljak s kojim sam prebacio koju, ekajući autobus koji mi je trebao dovesti drage ljude. Reče on meni kako je tu deset godina. Eetiri je radio na crnjaka, a zadnjih šest ima sve papire. Prostor mu izdaje autobuska stanica. Kako ne podnosi inspekciju i da jedva eka da se pojave i da im on pokaže sve dozvole koje je povadio. Najviše bi volio da im može reći: "Gonite se u kuracâ, alâ™ ne može, ipak su to ORGANI. Kancerogeni, kaže on. Drag neki trgovac, vidi se da mu nije lako, ne bi on to prodavao da ima neku alternativu. Alâ™ eto, nema je. Tako on meni reče, ako ne laže. Fino se mi ispričamo. Naše ljude samo treba pitati: "Kako ide?"âœ, jer se tada otvore i onda im pravo krene priča. Reče on tako i da ide na ravnogorske skupove, tamo se dobro zaradi, a on je u odnosu na ostale prodavače popričano organizovan tako da uvijek gore dobro prođe. Lijepo se mi ispričamo i rastasmo.

Dragi ljudi su stigli, etnici idu na stand by. Jedna gošća je bila vidno zblanuta kada je vidjela štand i pitala me šta i kako, od kuda i zašto je taj štand tu. Rekao sam joj da iskulira i da idemo na ševape, jebeš etnike.

Krenem kući sa sve dragim ljudima, a misli se roje. Kako taj štand može biti tu deset godina? Štand sa etnikim simbolima na autobuskoj stanici glavnog grada Republike Srpske? Kome je to u interesu? Da li je ikada neko od ljudi iz gradske uprave ili neke gradske institucije obratio pažnju na to? To bi valjda trebale biti institucije koje vode računa o pozitivnom imidžu grada, ili samo deklarativno vode računa o tom? Eetnički štand po mom

